

Za chyby sa platí a ja som ich horko platil. To mi pomohlo pochopiť , že Boh koná vážne . Po návrate domov nebolo ľahké prekonať toto veľké sklamanie. Nemal som sily. Jediné slová, ktoré som počul v mojom srdci , bola ozvena slov Panny Márie: “ Syn môj, keďže ma vidíš , budeš musieť veľa trpieť .“ ; to mi dávalo nádej do budúcnosti . Každý deň som chodieval do baziliky v Pompeiách. Držal som sa pevne môjho duchovného otca, ktorý sa však pokúšal ma odradiť od mojich plánov . Najmä keď som ho naliehavo prosil , aby mi dovolil vrátiť sa do komunity. On mi radil zanechať takéto myšlienky a začať žiť bežný život . Často mi hovorieval: “ Ty si myslíš , že ti takto ubližujem, jedného dňa mi však budeš ďakovať .“ Napokon som sa vzdal , a snažil som sa začať nový život ; vybudovať si nový život . Opať som si našiel prácu a aj dievča ; aj ona bola veľmi nábožná. Snažil som sa napredovať v jednoduchosti každodenného života ; v mojom srdci však bola tá obrovská túžba patriť úplne Bohu. Napriek tomu, že som žil bežný život , plánovali sme svadbu, bez toho, že by som si to uvedomoval , evanjelizoval som a pomáhal tým čo to potrebujú. Pán naďalej konal cez mňa ; naďalej si ma používal. Jedného dňa , keď som sa prechádzal s mojím dievčaťom , videl som skupinu známych; šli nám v ústrety . Povedali nám, že tam neďaleko je jeden chalan v odpadkovom koši. Moje dievča sa na mňa pozrelo pohľadom porozumenia. Vedela totižto čo urobím . Počúval som, ako mi ten chalan rozprával svoje trápenia. Zablúdil som sa mu do očí , a spýtal som sa ho, že či mu môžem nejako pomôcť . On sa zľakol , že ho chcem odviesť do komunity; okamžite odmietol. Ja som ho uistil , že mu chcem pomôcť ja osobne . Potreboval som však vedieť , že či skutočne chce zmeniť svoj život. Tak som ho asi dvakrát vyskúšal . Povedal som mu , aby ma prišiel navštíviť domov . Dvakrát som však neotvoril dvere. Keď som videl, že na tretí deň sa vrátil, tak som mu otvoril dvere a prijal ho do svojho domu. Videl som teda uňho vytrvalosť a rozhodnutie zmeniť život . Od mojej matky som mal súhlas a ochotu prijať ďalšieho syna. To bolo pre mňa potvrdením, že Pán ma volal na službu bližným. Ako začiatok procesu uzdravovania Sandra, spolu s mojím duchovným otcom, sme šli k známym do regiónu Vale d' Aosta. Tam sme sa zdržali nejaký čas . Raz v noci, po ťažkom týždni abstinencie, Sandro prišiel k mojej posteli a začal mi bozkávať nohy, ako znak vďačnosti za pomoc. Toto jeho gesto na mňa veľmi zapôsobilo , odvtedy sa stal členom našej rodiny; a moji súrodenci ho prijali a mali ho radi.